

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 48/2023-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Pavlom Polakovičom, Detvianska 14, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6 Cdo 100/2019 z 24. augusta 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ označený v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 8. decembra 2022 domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) namietaným v záhlaví tohto rozhodnutia. Sťažovateľ navrhuje zrušiť napadnuté rozhodnutie, vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom súdneho konania žalobkyne [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „žalobkyňa“), proti sťažovateľovi v postavení žalovaného v konaní vedenom na Okresnom súde Pezinok (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 4 C 587/2008 o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva.

3. Už v prvom vyjadrení sťažovateľa k žalobe doručenom okresnému súdu 24. mája 2005 sťažovateľ upozorňoval na reálnu deliteľnosť pozemku [REDACTED] a získanie podielu na susednom pozemku [REDACTED] v prebiehajúcom dedičskom konaní po babke [REDACTED], čím mu vznikne samostatný pozemok na výstavbu v zmysle územného plánu. Ďalej uviedol, že cez pozemok [REDACTED] má viesť nová cesta, čím sa zmení charakter predmetných pozemkov, a preto má záujem na reálnej delbe parcely [REDACTED]. Taktiež doručil okresnému súdu aj územnoplánovaciú informáciu obce [REDACTED] zo 6. júna 2005.

4. Sťažovateľ namietal aj nezaradenie pozemku [REDACTED] v znaleckom posudku do jedného celku v súlade so zastavovacou štúdiou a budúcim vlastníctvom sťažovateľa na susednom pozemku [REDACTED]. Záujem na reálnej del'be pozemku [REDACTED] oznámil žalovaný súdnemu znalcovi Ing. Jurajovi Bakalárovi ústne pri obhliadke nehnuteľností na [REDACTED] [REDACTED] 20. januára 2007 vykonanej v súvislosti s vypracovaním znaleckého posudku, ako aj listom z 23. januára 2007.
5. Sťažovateľ upozornil aj na nesprávne situovanie záhradného domčeka bez súpisného čísla.
6. Sťažovateľ argumentoval, že ak by okresný súd prikázal celú parcelu [REDACTED] žalobkyni, sťažovateľ by úplne stratil prístup na svoj stavebný pozemok [REDACTED].
7. Okresný súd pri zadávaní vypracovania znaleckého posudku podľa sťažovateľa neuložil znalkyni Ing. Ol'ge Encingerovej odpovedať na otázku reálnej deliteľnosti predmetného pozemku.
8. Okresný súd rozsudkom č. k. 4 C 587/2008-697 z 2. decembra 2014 rozhodol tak, že zrušil podielové spoluvlastníctvo žalobkyne a sťažovateľa a prikázal nehnuteľnosť do vlastníctva žalobkyne aj napriek neexistencii [REDACTED] a nehnuteľnosti na ňom.
9. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 8 Co 454/2015 z 25. apríla 2017 potvrdil rozsudok prvoinštančného súdu.
10. Proti rozsudku krajského súdu bolo sťažovateľom podané dovolanie. Napadnutým uznesením najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

11. Podstatou argumentácie sťažovateľa je to, že podľa jeho názoru napadnuté rozhodnutie je arbitrárne a nepreskúmateľné. Sťažovateľ považuje za nesprávne rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté jeho dovolanie.
12. K nesprávnemu záveru najvyššieho súdu, že okresný súd na pojednávaní 2. decembra 2014 mohol konať aj v neprítomnosti sťažovateľa a jeho právneho zástupcu, sťažovateľ uvádza, že z dôvodu zhoršenia zdravotného stavu bol sťažovateľ práceneschopný. Potvrdenie o dočasnej práceneschopnosti spolu s potvrdením o hrozbe vážneho zhoršenia zdravotného stavu a ospravedlnením neúčasti na pojednávaní s nesúhlasom sťažovateľa s pojednávaním v jeho neprítomnosti doručil okresnému súdu spolu s ospravedlnením 28. novembra 2014 právny zástupca [REDACTED]. Súčasťou ospravedlnenia bolo aj oznámenie právneho zástupcu o jeho práceneschopnosti a žiadosť o odročenie pojednávania na iný termín.
13. Objekt záhradného domčeka, ktorý neprešiel dedičským konaním, nebol predmetom žiadnej darovacej zmluvy, nebol predmetom viacerých znaleckých posudkov a v znaleckom posudku, ktorý slúžil na vydanie rozhodnutia, sa uvádza, že záhradný domček je postavený z väčšej časti na pozemku [REDACTED], teda na cudzom pozemku.
14. Majetkovo nevyporiadaná stavba záhradného domčeka, v ktorej nemala žalobkyňa žiadny majetkový podiel, ničím ho v konaní nepreukázala, stojaca z väčšej časti na pozemku iných vlastníkov bola v celosti prikázaná do vlastníctva žalobkyne aj napriek tomu, že okresný súd mal

z listinných dôkazov doložených v súdnom konaní vedomosť o všetkých uvádzaných skutočnostiach.

15. Sťažovateľ sa stal v priebehu konania na základe osvedčenia o dedičstve č. k. 31 D 110/2003, Dnot 24/2003 z 27. októbra 2010 spoluvlastníkom pozemku [REDAKOVANÉ] s výmerou 3263 m² v podiele 2/10, čo činí 652 m². Pre minimálny stavebný pozemok v zmysle územnoplánovacej informácie obce [REDAKOVANÉ] je určená výmera minimálne 600 m², čo sťažovateľovi plne postačuje na vytvorenie plnohodnotného stavebného pozemku, no bez prístupu k nemu cez pozemok [REDAKOVANÉ] sa stáva neprístupným s nemožnosťou aj jeho obhospodarovania a bežnej údržby.

16. Podľa sťažovateľa súd nemôže vyporiadať to, čo nie je v spoluvlastníctve účastníkov konania, a aj napriek tomu bol vydaný rozsudok okresného súdu odporujúci reálnym údajom zapísaným v katastri.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

17. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

18. Predmetom konania o ústavnej sťažnosti je preskúmanie opodstatnenosti argumentácie, ktorou sťažovateľ namieta, že napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu boli porušené jeho označené práva. Napadnuté rozhodnutie sťažovateľ považuje za arbitrárne a nepreskúmateľné z dôvodu, že okresný súd rozhodol na pojednávaní bez jeho prítomnosti a bez prítomnosti jeho právneho zástupcu a z dôvodu nesprávneho posúdenia otázky vyporiadania spoluvlastníctva veci, pri ktorej nebolo preukázané, že bola predmetom podielového spoluvlastníctva.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

19. Ústavný súd uvádza, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (podobne aj IV. ÚS 43/04).

20. Ústavný súd k vzťahu medzi čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

21. Ústavný súd teda skúmal, či sa najvyšší súd odchytil od prípustného výkladu aplikovaných právnych noriem, a pristúpil k preskúmaniu zlučiteľnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu č. k. 6 Cdo 100/2019 z 24. augusta 2022 s ústavou a dohovorom.

22. Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľ v rámci dovolania uplatnil dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

K námietkam sťažovateľa vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP:

23. Sťažovateľ opodstatnenosť dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP založil na tvrdení, že súd prvej inštancie mu znemožnil prístup ku konaniu v čase, keď bol práceneschopný (pričom na pojednávaní chcel riadne objasniť skutočnosti týkajúce sa záhradného domčeka). Súd prvej inštancie neakceptoval jeho návrhy a tvrdenia a neumožnil mu tak plnohodnotne uplatňovať jemu patriace procesné práva. Naopak, súd vykonával dôkazy navrhnuté žalobkyňou. Týmto bola porušená zásada kontradiktórnosti a rovnosti zbraní. Nižšie súdy si nevypočuli a riadne nevyhodnotili všetky argumenty sťažovateľa. Podľa názoru sťažovateľa žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno a aj napriek tomu súd jej žalobe vyhovel.

24. K námietke neodročenia pojednávania napriek žiadosti o odročenie pojednávania zo zdravotných dôvodov sťažovateľa a jeho právneho zástupcu najvyšší súd uviedol, že predvolanie na pojednávanie nariadené súdom prvej inštancie na 2. december 2014 o 10.00 h bolo právnomu zástupcovi žalovaného doručené 10. novembra 2014. Sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu 28. novembra 2014 ospravedlnil svoju neúčast' a súčasne aj právny zástupca ospravedlnil svoju neúčast' zo zdravotných dôvodov. Sťažovateľ nesúhlasil s pojednávaním vo svojej neprítomnosti. Iba u sťažovateľa bolo predložené vyjadrenie lekára o tom, že sťažovateľ sa nemôže zúčastniť pojednávania z dôvodu rizika vážneho zhoršenia zdravotného stavu. Súd prvej inštancie e-mailom z 1. decembra 2014 oznámil na e-mailovú adresu uvedenú v žiadosti o odročenie pojednávania, že opakovanú žiadosť o odročenie pojednávania akceptovať nebude. Súd prvej inštancie 2. decembra 2014 pojednával v neprítomnosti sťažovateľa a jeho právneho zástupcu a vo veci rozhodol (bod 14 odôvodnenia).

25. Najvyšší súd v tejto súvislosti konštatoval, že žiadosť sťažovateľa o odročenie pojednávania zo zdravotných dôvodov sťažovateľa a jeho právneho zástupcu neobsahovala kvalifikované vyjadrenie ošetrojúceho lekára právneho zástupcu sťažovateľa zodpovedajúce § 119 ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov. Neboli preto splnené zákonné podmienky na odročenie pojednávania zo zdravotných dôvodov, pretože právny zástupca sťažovateľa sa pojednávania mohol zúčastniť, a preto ak súd prvej inštancie uskutočnil pojednávanie v neprítomnosti sťažovateľa, jeho procesný postup neodporoval zákonu (bod 21 odôvodnenia).

26. K námietke sťažovateľa týkajúcej sa neunesenia dôkazného bremena zo strany žalobkyne najvyšší súd uviedol, že k záveru o tom, či strana sporu uniesla dôkazné bremeno, súd dospeje v rámci hodnotenia dôkazov a najvyšší súd nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy. Dovolaním sa nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní

(tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom prípade nezistil (body 22, 23 odôvodnenia).

27. Najvyšší súd vo vzťahu k dovolacej námietke vyplývajúcej z § 420 písm. f) CSP uzavrel, že prípustnosť dovolania sťažovateľa z uvedeného dôvodu nevyplýva (bod 26 odôvodnenia).

28. Ústavný súd konštantne judikuje, že § 420 písm. f) CSP upravuje prípustnosť dovolania (a v prípade naplnenia tohto dôvodu zároveň aj jeho dôvodnosť) v prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany sporu postupom všeobecného súdu nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému rámcu a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa k všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom *denegatio iustitiae* (odmietnutia spravodlivosti). Ak rozhodnutie odvolacieho súdu v podstatných bodoch nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zodpovedá táto okolnosť dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP (napr. IV. ÚS 314/2020).

29. Ústavný súd zároveň dopĺňa, že právo na spravodlivý proces môže všeobecný súd porušiť aj svojím rozhodnutím ako výsledkom svojej procesnej činnosti, ak v jeho odôvodnení absentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre jeho rozhodnutie. Ak takéto odôvodnenie nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zodpovedá táto okolnosť dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

30. Z relevantných častí napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že odôvodnenie tohto rozhodnutia v časti, v ktorej sťažovateľ uplatňoval dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, nenesie znaky arbitrárnosti ani extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a poskytuje odpovede na sťažovateľom nastolené otázky (body 23 až 26 tohto odôvodnenia). Ústavný súd za týchto okolností nemá ústavne relevantný dôvod a ani oprávnenie na to, aby prehodnocoval právne závery najvyššieho súdu a tieto následne podroboval ústavnoprávnej korekcii. To je pre ústavný súd rozhodujúce a tomu zodpovedá aj záver najvyššieho súdu, ktorý námietky sťažovateľa o existencii vady podľa § 420 písm. f) CSP vyhodnotil ako nedôvodné.

K námietke sťažovateľa vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 písm. a) CSP:

31. Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, sťažovateľ v dovolaní poukázal na skutočnosť, že dovolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

v otázke vyporiadania nehnuteľnosti, ktorá do podielového spoluvlastníctva sporových strán nepatrila.

32. K tejto námietke okrem iného najvyšší súd uviedol (bod 29 odôvodnenia), že na podklade dovolania sťažovateľa nebolo možné uskutočniť meritórny dovolací prieskum, ktorého hranice nie sú vymedzené, pretože «... v takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach: ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu a navyše za cenu porušenia procesného práva súpera dovolateľa na spravodlivý proces. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili súd prvej inštancie a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa; v opačnom prípade by uskutočnil procesné neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v C. s. p., ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p. (tu pozri Stevček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol. *Civilný sporový poriadok. Komentár*, Praha: C. H. BECK 2016, str. 1382).».

33. Vo vzťahu k dovolacej námietke vyplývajúcej z § 421 ods. 1 písm. a) CSP najvyšší súd uzavrel, že otázka existencie podielového spoluvlastníctva vo vzťahu k určitej veci nie je otázkou interpretácie práva s možnými rôznymi prístupmi k nej, ale otázkou dostatku alebo nedostatku skutkových zistení pre jeden alebo druhý možný záver, a teda otázkou procesu dokazovania, a tak nejde o otázku právnú, ale skutkovú (bod 30 odôvodnenia), a preto aj argumentácia sťažovateľa nie je v podanom dovolaní vymedzená spôsobom zodpovedajúcim § 431 až § 435 CSP.

34. Najvyšší súd preto dospel k záveru, že dovolanie sťažovateľa je potrebné aj v tejto časti odmietnuť z dôvodu neopodstatnenosti námietky sťažovateľa, že konanie pred odvolacím súdom bolo postihnuté vadou vyplývajúcou z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, keďže sťažovateľ nevymedzil právnú otázku (bod 31 odôvodnenia).

35. Ústavný súd konštatuje, že prípustnosť dovolania pre riešenie právnej otázky podľa § 421 ods. 1 CSP je vymedzená taxatívne. Sťažovateľ ako dôvod prípustnosti ním podaného dovolania uviedol dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Súčasná právna úprava teda dáva dovolaciemu súdu právomoc na to, aby posúdil, či v konkrétnom prípade ide o dovolateľom tvrdený „odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“, a z tohto pohľadu rozhodol o prípustnosti dovolania.

36. Ústavný súd tiež podotýka, že dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP sa viaže na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, ktorá nebola rešpektovaná zo strany odvolacieho súdu, a to v tom, že odvolací súd zaujal iný právny záver, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal najvyšší súd v rozhodnutiach, ktoré boli zverejnené ako súdne rozhodnutia zásadného významu v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, prípadne ktoré z iného dôvodu predstavujú ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu.

37. Ústavný súd zhodne s názorom najvyššieho súdu zastáva názor, že sťažovateľom formulovaná otázka nepredstavuje právnú otázku (*questio iuris*), ak ide o faktické okolnosti, z ktorých sa

vyvodzuje nadobudnutie vlastníckeho práva. Ide o otázku, ktorá súvisí s hodnotením dôkazov súdom prvej inštancie a odvolacím súdom (*questio facti*). Táto otázka preto nie je relevantnou v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP, keďže z hľadiska tohto ustanovenia nemá zreteľné charakteristické znaky (musí ísť o otázku právnu, v žiadnom prípade nie o skutkovú). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo od aplikácie a interpretácie procesných ustanovení). Musí ísť teda o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na ktorej vyriešení nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (ktorej vyriešenie nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia.

38. Z relevantných častí napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že odôvodnenie tohto rozhodnutia nenesie znaky arbitrárnosti ani extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a poskytuje odpovede na sťažovateľom nastolené otázky. Ústavný súd v zmysle svojej ustálenej rozhodovacej praxe za týchto okolností nemá ústavne relevantný dôvod a ani oprávnenie na to, aby prehodnocoval právne závery najvyššieho súdu a tieto následne podroboval ústavnoprávnej korekcii.

39. Vzhľadom na už uvedené zistenia ústavný súd konštatuje, že pri preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup dovolacieho súdu, t. j. taký jeho postup, ktorý by nemal oporu v zákone. Práve naopak, takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu relevantný právny predpis výslovne umožňoval (a stabilizovaná judikatúra priamo vyžadovala, pozn.), preto napadnuté uznesenie v predmetnom prípade nemohlo znamenať odoprenie prístupu sťažovateľa k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch.

40. Ústavný súd uzatvára, že v posudzovanej veci nezistil, že by napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa a jeho závery, ku ktorým v napadnutom rozhodnutí dospel, tak nemožno označiť za svojvoľné (arbitrárne), a tým za ústavne neudržateľné. Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že najvyšší súd sa vysporiadal s podstatnými námietkami sťažovateľa. Z odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. K porušeniu označených práv sťažovateľa nedošlo z dôvodu, že námietky, ktoré sťažovateľ formuloval v podanom dovolaní, posúdil najvyšší súd materiálnym spôsobom, teda podľa ich skutočného obsahu, a došiel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom.

41. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých

porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

42. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení či nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08). Ani z tohto hľadiska ústavný súd nezaznamenal nedostatky či inú zrejmu nespravodlivosť v namietanom rozhodnutí najvyššieho súdu. Navyše sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstate opakuje svoju argumentáciu uplatnenú v rámci podaného dovolania.

43. S poukazom na už uvedené ústavný súd uzatvára, že najvyšší súd ústavne konformným a akceptovateľným spôsobom dospel k názoru, že dovolanie sťažovateľa je potrebné odmietnuť, pričom vyčerpávajúcim spôsobom vysvetlil dôvody, ktoré viedli k tomuto záveru, a tento názor nebol ústavným súdom vyhodnotený ako svojvoľný (a teda ústavne neudržateľný).

44. Pretože absentuje akákoľvek príčinná súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a porušením označených práv sťažovateľa, neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby do napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu ústavný súd zasahoval, a preto pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy:

45. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namietal aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy.

46. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

47. Článok 46 ods. 2 ústavy zaručuje ústavné právo fyzických osôb a právnických osôb, ktoré obhajiteľným spôsobom tvrdia, že boli na svojich právach ukrátené rozhodnutím orgánu verejnej správy obrátiť sa na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak, pričom z právomoci súdu nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Obhajiteľnosť tvrdenia v danom prípade znamená, že vzhľadom na právnu úpravu a na okolnosti prípadu bolo konkrétne rozhodnutie orgánu verejnej správy spôsobilé zasiahnuť do práv alebo právom chránených záujmov fyzických osôb alebo právnických osôb, ktoré tvrdia, že boli rozhodnutím orgánu verejnej správy dotknuté (IV. ÚS 115/03).

48. Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 46 ods. 2 ústavy, ústavný súd konštatuje, že predmetný článok ústavy upravuje právo na prístup k súdu vo veci, o ktorej rozhodol orgán verejnej správy. V okolnostiach posudzovanej veci ústavný súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie nie je výsledkom preskúmania, resp. nepreskúmania rozhodnutia orgánu verejnej správy súdnou mocou, preto nevidí príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením čl. 46 ods. 2 ústavy a napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu (II. ÚS 348/2020).

49. Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že obsahom práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy je základné právo na prístup k správneému súdu (resp. základné právo na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy), avšak sťažovateľ bol účastníkom konania o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva a táto vec nepatrí do právomoci správneho súdnictva.

50. Ústavný súd preto odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

51. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi v nej obsiahnutými už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. februára 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu